

Анна

Ахм

Підготували:

учениці 11-А класу

Деревянко Аліна

Кошина Анна

Скулімовська Анна

Дитячі роки

Ахматова у своїй витонченій, сповненій стриманої щирості ліриці з лише їй притаманною інтонацією відобразила надзвичайно широкий діапазон людських почуттів і переживань. Анна Ахматова народилася **11 червня 1889 р.** у дачному передмісті Одеси в сім'ї морського інженера-механіка, капітана 2-го рангу Андрія Антоновича Горенка, та Інни Еразмівни, до заміжжя — Стогової. Дитячі роки майбутня поетеса провела в Царському Селі, куди переїхала сім'я Горенків у **1891 р.** У **1900 р.** вона вступила у Царськосельську Марійську гімназію.

«Мої перші спогади — царськосельські: зелена, сира розкіш парків, вигін, куди мене водила няня, іподром, де гарцювали маленькі строкаті лошата, старий вокзал...»

Студійний портрет у Царському селі 1894 р.

Сімя Горенко. 1894 р. Мати Інна Еразмівна, у неї на колінах дочка Ірина, бітько Андрій Антонович, дочки Інна та Анна, син Андрій

Анна Ахматова в дитинстві із своїм братом

Автограф Анни Ахматови

Запис у метричній книзі про народження Анни Ахматової.
Одеський державний архів

Фундуклеївська жіноча гімназія у Києві

Після одруження з видатним російським поетом-акмеїстом Миколаєм Гумільовим (вінчання відбулося **15 квітня 1910 р.** в Нікольській церкві села Нікольська Слобідка, що поблизу Києва) Ахматова стала студенткою Вищих історико-літературних жіночих курсів у Петербурзі. Саме в цьому місті проминуло майже все її життя. У **1910** та **1911 роках** Ахматова разом із чоловіком двічі побувала у Парижі, а в **1912 р.** — в Італії. У цьому ж році в них народився син Лев Гумільов — майбутній відомий історик і географ.

Після розлучення з чоловіком матір забрала дітей і переїхала спочатку в Крим, а з **1906 р.** замешкала в родичів у Києві. У **1907 р.** Ахматова вступила в останній клас київської Фундуклеївської гімназії, відтак навчалася на юридичному відділенні Вищих київських жіночих курсів.

Микола Гумільов

Анна Ахматова зі своїм чоловіком Миколою Гумільовим та сном Левом

Перші публікації

Публікуватися Ахматова почала з **1907 р.** (вірш «На руці твоїй...» у паризькому російському щотижневику «Сіріус»), пов'язавши свою ранню творчість з акмеїзмом.

«Одні йшли у футуризм, інші - в акмеїзм. Разом з моїми товаришами - Мандельштамом, Зенкевичем і Нарбутом - я стала акмеїсткою», - згадувала пізніше Ахматова.

У своїй ранній ліриці поетеса, творчо сприйнявши набутки символізму, відмовилася від символістської містики та абстрактності, намагаючись передавати земний характер почуттів.

*Анна Ахматова у
1920-х роках*

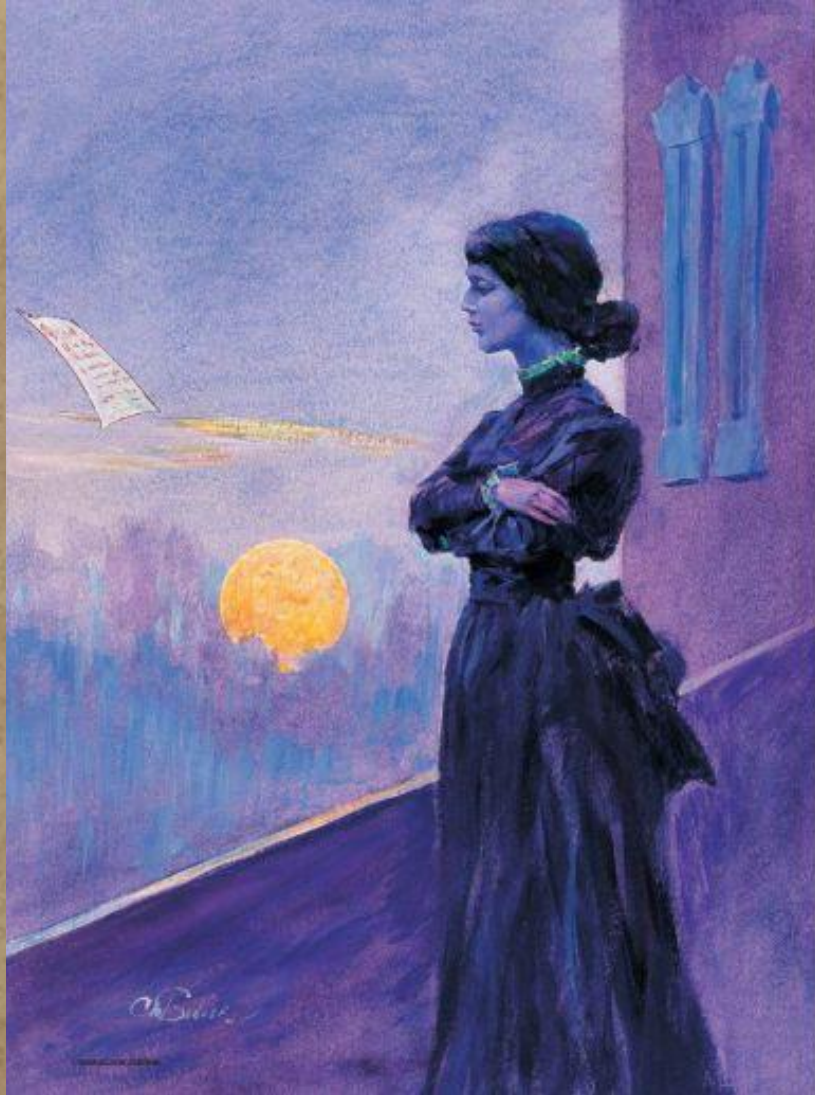

*Студійний портрет з подругою в
Італії, 1912 р.*

*Анна Ахматова, світлина зроблена
М. Гумільовим*

Поетичні збірки

Перша збірка Ахматової «Вечір» («Вечер») вийшла друком на початку березня **1912 р.** у видавництві «Цех поетів» накладом 300 прим. За своїм змістовим наповненням «Вечір» — це своєрідний поетичний щоденник, у якому наявна, як зауважив у передмові до збірки М. Кузмін, гостра сприйнятливість і прийняття світу в його сонячній плоті, а також внутрішня трагедійність свідомості. У книгу увійшло 46 віршів, написаних, в основному, у 1910-1911 рр.

Поетичні збірки

Друга поетична збірка Ахматової — «Вервиця» («Чётки»), яка з'явилася через два роки (**1914 р.**) після «Вечора», принесла їй всеросійську славу і висунула у перші ряди сучасної російської поезії. З-поміж численних критичних відгуків на збірку найглибшою і найпроникливішою Ахматова вважала статтю М. Недоброво, котрий підмітив у поезії «Вервиці» «ліричну душу швидше жорстку, ніж надто м'яку, швидше жорстоку, ніж слізливу, і вже відверто пануючу, а не пригноблену».

Ранній період творчості

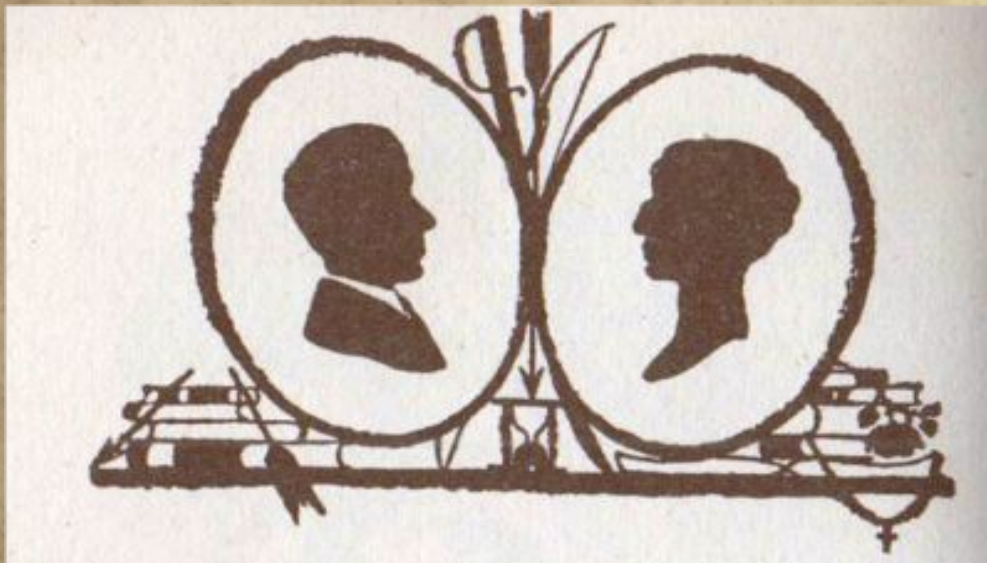
Ранній період творчості Ахматової завершила поетична книга «Біла згряя» («Белая стая», 1917), позначена глибокими роздумами ліричної героїні про тривожну крихкість і непевність сучасного світу. Намагаючись здійснитися над минаючим і повсякденним, наблизитися до глибоких психологічних та етичних узагальнень, Ахматова мимовільно чи свідомо виходить за межі декларованих акмеїстами конкретності та відчутності, речевості образів і мовної простоти. Це, в першу чергу, пояснюється особливостями її світосприйняття крізь призму людської душі. Натомість теми нерозділеного та втраченого кохання, що домінувала у перших двох збірках, прийшла інша тема - тема всеперемагаючого і зцілюючого

кохання («Твій білий дім і тихий сад лишаю...», «Відповідь», «Ні, царевич, я не та...», «Любому»). Водночас поетеса по-новому осмислює тему батьківщини та війни, пам'яті та совісті («Усамітнення», «Все забрано: і сила, і любов...», «Липень 1914», «Молитва», «Пам'яті 19 липня 1914»). До визначальних характерологічних ознак поетичної манери Ахматової слід віднести філігранне нюансування почуттів, епіграматичність і рефлексійність, а також сюжетність її ліричних мініатюр.

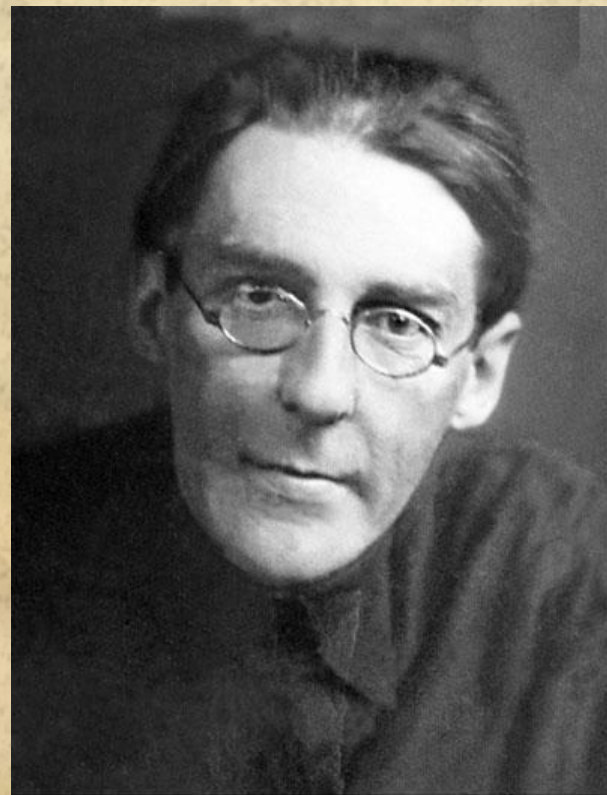
Розлучення

У **квітні 1918 р.** Ахматова розлучилася з М. Гумільовим. Отримавши офіційні документи про розлучення, восени цього самого року вийшла заміж за друга М. Гумільова Володимира Шилейко, вченого-ассирієзнавця і фахівця з клинописних мов.

Покинути революційну Росію Ахматова відмовилася, сприйнявши революцію як неминучу розплату за гріховність і свого життя, і життя свого покоління.

*Силуети: Анна Ахматова та
Микола Гумільов*

Володимир Шилейко

Трагічна доля

Внутрішній конфлікт поетеси з дійсністю, неприйняття і заперечення більшовицької сваволі відобразилися у збірках «Подорожник» («Подорожник», **1921**) та «Anno Domini» (**1921**), після чого до середини 30-х рр. настало вимушене мовчання. Саме у 1920-х рр. життява доля Ахматової набула трагічного забарвлення. У **серпні 1921 р.** більшовики заарештували і без суду розстріляли М. Гумільова, брехливо звинувативши у контрреволюційній змові. У **1925 р.** Ахматову виключили з ленінградського відділення Всеросійської Спілки письменників як «непролетарського поета», звинувативши у «декадентських настроях» і «відриві від соціалістичного виробництва». У **1934 р.** на очах Ахматової заарештували О. Мандельштама, а наступного року потрапили у в'язницю її син Лев Гумільов і третій чоловік — Миколай Пунін, мистецтвознавець і музейний працівник. Лев Гумільов переживе ще 2 арешти і проведе у таборах 14 років.

А. Ахматова та М. Пунін у дворі Фонтанного будинку, 1920-ті роки

Друга світова війна

З початком Другої світової війни Ахматову евакуювали спочатку в Москву, а потім — у Ташкент, де вона жила до **1944 р.** В роки війни вона створила яскравий цикл патріотичних віршів. Після повернення в Ленінград поетеса опублікувала ряд віршів у журналах «Ленінград» і «Звезда», а незабаром розпочалася чергова кампанія проти «антирадянських» творів Ахматової. **14 серпня 1946 р.** у пресі з'явилася горезвісна постанова ЦК ВКП(б) «Про журнали «Звезда» та «Ленінград», у якій «Демонічна чужа творчість поетеси була піддана анафемі».

«Тематика Ахматової наскрізь індивідуалістична, - проголошував у своїй доповіді тодішній партійний ідеолог О. Жданов. - До вбозтва обмежений діапазон її поезії, - поезії оскраженілої панійки, яка метається поміж будуаром і молитовнею. Основне у неї - це любовно-еротичні мотиви, переплетені з мотивами суму, туги, смерті, містики, приреченості... Чи то черниця, чи то блудниця, а вірніше, блудниця та черниця, в якої блуд змішаний із молитвою».

Засудження творчості

Президія правління Спілки письменників СРСР **7 вересня 1946 р.** ухвалила рішення про виключення Анни Ахматової з лав письменницької організації. Після цієї постанови Ахматова замовчала, хоча й продовжувала писати «у шухляду». В цей час вона укладала збірки власних віршів, не сподіваючись на те, що вони вийдуть друком. До безумовних шедеврів її лірики цього періоду належать «У спогадів є три епохи...», «Сон», «Ізнову осінь суне Тамерланом...», «Вервиця чотиривіршів «тощо.

А. Ахматова у 1945 р.

СВІТОВЕ ВИЗНАННЯ

Наприкінці життя до Ахматової прийшло світове визнання. У **1964 р.** в Римі їй була присуджена Міжнародна літературна премія «Етна-Таорміна» з нагоди 50-ліття літературної діяльності та за книгу вибраних творів, видану в Італії. **Цього ж року, 15 грудня,** Оксфордський університет (Англія) присудив Ахматовій ступінь почесного доктора літератури.

А. Ахматова у 1960-х роках

Смерть

Могила Анна Ахматової

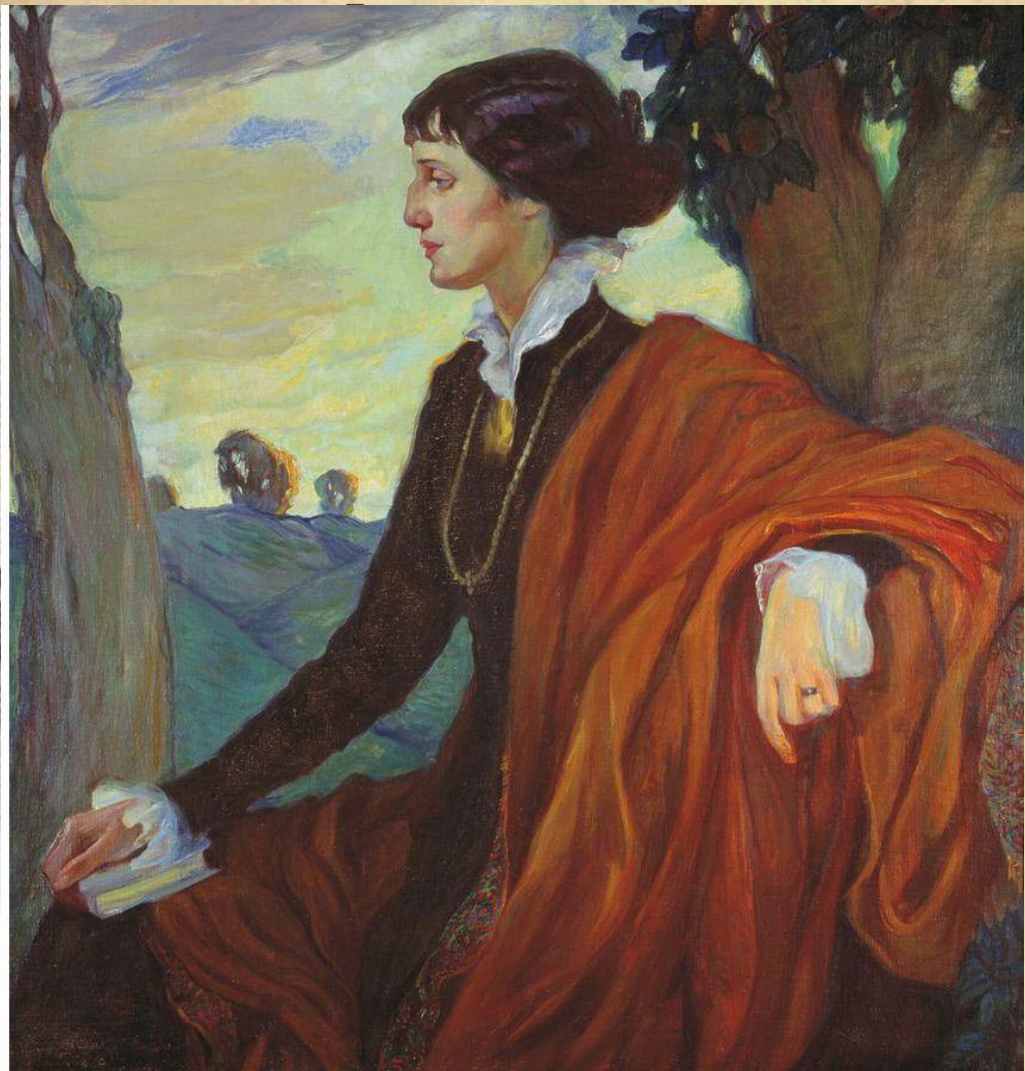
Переживши чотири інфаркти, Ахматова померла **5 березня 1966 року** у підмосковному Домодедово, в кардіологічному санаторії. Поховали поетесу на Комаровському кладовищі, що поблизу Ленінграда.

Анна Ахматова очима

*Зліва: портрет роботи В. П. Астапова (бронза, 1962 р.),
Справа: портрет роботи Н. Я. Данько (фарфор, 1920-ті роки)*

Анна Ахматова очима

*Зліва: фото, зроблене влітку 1913 р. в Слепнево,
Справа: портрет роботи О. Л. Делла-Вос-Кардовської, 1914 р.*

Анна Ахматова очима

Зліва: фото 1924 р.

Справа: портрет роботи Н.А. Турса, 1928 р.

Анна Ахматова очима

*Зліва: фото 1930-х років
Справа: силует роботи Н.В. Хлебниковой, 1930 р.*

Анна Ахматова очима

Зліва: фото 1948 р.

Справа: портрет роботи М.С. Сар'яна, 1946 р.

Анна Ахматова очима

Зліва: фото 1958 р.

Справа: малюнок роботи Т. Н. Жирмунської, початок 1960-х років

Анна Ахматова очима

Зліва: фото 1965 р.

Справа: автолітографія М. В. Лянглебена, 1964 рік

Дякуєм
о за
увагу!

